

PRVÁ KAPITOLA

Vážne by som veľmi rada vedela, prečo mi mama dala meno Enola, ktoré sa odzadu číta „alone“ – sama. Mama mala, alebo možno ešte stále má, rada rébusy a hádanky a týmto menom určite chcela niečo oznámiť – možno mi chcela dať čosi do vienka alebo mi trochu nemotorne požehnať a naznačiť svoje budúce plány, i keď otec bol vtedy ešte nažive.

Tak či onak, celé moje detstvo mi skoro každý deň hovorila: „Enola, však ty to nejako zvládneš aj sama.“ Tými slovami sa so mnou väčšinou lúčila, myšlienkami už ktoviekde, keď odchádzala so skicárom, štetcami a akvarelovými farbami na potulky prírodou. A takto, celkom samotnú, ma zanechala aj v júli, v deň mojich štrnástych narodenín, keď sa večer nevrátila domov do nášho sídla Ferndell.

Oslava narodenín sa však konala. Oslavovala som s komorníkom Lanom a jeho ženou, našou kuchárkou, a preto ma najprv mamina neprítomnosť nijako netrápila. I keď sme k sebe mali s mamou dosť blízko, málokedy sme sa jedna druhej pliet-

li do súkromných vecí. Pomyslela som si, že ju asi zdržalo niečo naliehavé, najmä preto, že už dopredu poprosila pani Lanovú, aby mi poobede pri čaji odovzdala niekoľko balíčkov.

Od mamy som k narodeninám dostala:

súpravu na kreslenie: papier, ceruzky a nožík, aby som si ich mohla strúhať, gummy na gumovanie, to všetko úhľadne zoradené v malom drevenom kufríku, ktorý sa dal rozložiť ako stojan

hrubú knihu *Kvetovrava ako rukoväť k symbolizmu vejárov, vreckoviek, pečatného vosku či poštových známok*

a oveľa tenší zošit s rébusmi.

Nebola som zázračný výtvarný talent, ale mama moje začiatočnicke pokusy všemožne podporovala. Vedela, že rada kreslím a rada si prečítam každú knižku, nech je o čomkoľvek – ale tiež vedela, že lúštenie rébusov a prešmyčiek ma nikdy veľmi nebavilo. I napriek tomu mi tento zošit vlastnoručne vyrobila, to bolo jasné – sama poskladala a zošila stránky, ktoré vyzdobila krásnymi akvareľmi kvetov.

Očividne pre mňa ten darček chystala dlhšie. *Určite na mňa nezabudla*, vzdorovito som si v ten večer niekoľkokrát opakovala.

I keď som netušila, kde mama môže byť, čakala som, že sa buď večer vráti domov, alebo pošle nejaký odkaz. Preto som spala celkom pokojne.

No aj na druhý deň ráno Lane zavrteľ hlavou. *Nie, madam sa ešte nevrátila. Nie, neozvala sa.* Vonku pršalo a sivé nebo od-